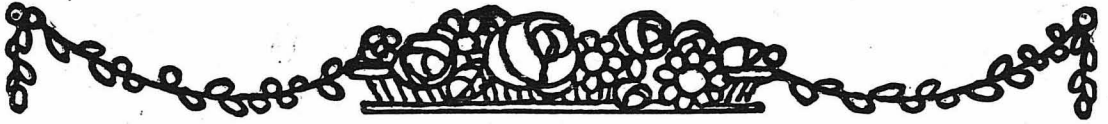

ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ

Ο ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Οι Βαυαροί και η ληστεία στην Ελλάδα. Ο λοχαγός Κράους και ο σκληρός θάνατός του. Γρίβας και Χατζηχρήστος οι ληστές. Ένα περίεργο στρατόπεδο στις όχθες του Αλφειού. Το δλοκαύτομα του Προφήτη Ηλία. Μία νυχτερινή τραγωδία κλπ. κλπ.

Είναι πολύ τραγική η ιστορία που θα διηγηθούμε. Αναφέρεται από Όθωνικά χρόνια και μάλιστα στην εποχή που η ληστεία κυριαρχούσε στη μικρή Ελλάδα. Οι Βαυαροί αξιωματικοί, που είχαν αναλάβει τη στρατιωτική διαπαιδαγγωγή του νεαρού Βασιλέως, δε μπορούσαν να καταλάβουν ότι οι Έλληνες ληστές δεν ήταν όμοιοι με τους Εθνωπαίους συναδέλφους τους, αλλά ήταν άνθρωποι που δε μπορούσαν να υποταχθούν εύκολα στους βαυαρικούς νόμους, να γίνουν φιλήσυχοι κ' εργατικοί πολίτες. Έπιαναν λοιπόν το κλαρί, γινότανσαν θηρία άνθρωποι, πίστευαν ότι προσέφεραν. Έθνικώς υπηρέσεις σφάζοντας τους Βαυαρούς, τους εξήνους λ.

Κατά το 1834 ένας Βαυαρός λοχαγός του Μηχανικού, ο Κράους, στάλθηκε από την Κυβέρνηση στην περιφέρεια του Αργινίου, στην Κλεισούρα, για να διαλέξει κατάλληλο τόπο, να χτισθεί στρατώνας Χοροσταυράκης, ο οποίος θα εχρησίμευε ως όρμητήριο καταδωκτικών σωματίων.

Ο λοχαγός Κράους ήταν νέος, μόλις 27 ετών, εξαιρετικά μορφωμένος και πολύ τολμηρός. Όταν έφτασε στο Αργίνο, έδήλωσε ότι αυτός δεν φοβείται τους ληστές και μάλιστα «έχειται νη τους άπαντες στο δόξιο του». Η επιθυμία του δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Άλλ' ως άφησους να διηγηθί τη φοβερή σκηνή ένας σύγχρονος Αργινιώτης που ο Κράους τον είχε πάρει μαζί του για δείητό.

«Όταν έμπήκαμε έσφιπτοι στην Κλεισούρα, ο λοχαγός Κράους, που έπιγαινε με τους δυο Βαυαρούς οκαπανείς του, τους διάταξε να έχουν έτοιμα τα όπλα, μήπως άπάντησους καμιά ληστεική συμμορία. Έγώ, άμα είδα τις έτοιμασές αυτές, είπα στο λοχαγό (ο όποιος μιλούσε Έλληνικά) νη μη κρατή έτοιμα τα άρματα, γιατί ήτιν περτω. Τα όπλα έκεινα θα μάς έζημιωσαν άντι να ως έμεληον. Αν μάς άπαντησους λησται, (που σίγουρα θα είνε καλά κρημμένοι) θα μάς προστάσου, να καταβους άπο τ' άλογα και να παραδύσους τα όπλα. Αν δέν ύπακούσους, θα σμεδόν δυοάρεστα έπακόλουθα. Οι λησται θα μάς πυροβολήσους, κ' ήμεεις δέν θα ύποσους να κάνομε τίποτα. Τή συμβουλή μου αυτή δέν ήθελε ν' άκούσει ο λοχαγός. Μοδ άπαντες ότι είνε άλοχο, για ένα άξιωματικό να ύποχωρή σέ ληστές.

«Έίχε πάρσει σφεδόν μιτή ύρα, δύον άεφακια, μάς άπό τα ποκιά κλαδιά και τα δέντρα, άκούστικε μι ά βροντερή προσηγητή: « - Σεν τοπο! Κάτου τ' άρμαμα λ...

«Έγώ -διηγηταί ο Αργινιώτης -κατέβηκα άρμους άπό τ' άλογο, άλλ' ο Κράους διάταξε άμους ός οκαπανείς του να πυροβολήσους κατά τ' άσους, άδειασε δέ και ο ίδιος τ' όπλα του πιστόλι του. Άλλά μόλις άντηχσαν οι πυροβολισμοί τών Βαυαρών, μι άορμωντα ήρθε ως άπάντησης μέ τ' αμαρόκλαδα. Ο λοχαγός έπεςε άπό τ' άλογο, χτυπημένος άπό τρεις σφαίρες, συγχρόως δέ έπεςε και ο ένας άπό τους οκαπανείς. Ο άλλος λαβώθηκε βαρειά, έλαβα δέ κ' έγώ μι σφαίρα από τ' όφθαλμα.

«Τότε άμους πετάχθηκα άπό τους θάμνους ο λησται. Ο άρχηγός τους έρπασε άπό τ' άλογο τών τραυματισμένο οκαπανέα και με τ' υαταγάνι τούκως τ' κεφάλι. Ένας άλλος ληστής έκωψε τή μυτή και τ' αβτία του νεαρού λοχαγού Κράους. Ο άρχηγός τής συμμορίας, έια τ' είνε αυτό, έάρωσε τα φρούδια και μουρμούρισε: « - Δέ ήαν άνάγκη ομεί Αύτός μι είνε φύσιος λ. Ο ληστής που άκρωτηρίασε τ' όπώμα του Κράους, είχε λαβωθεί από τ' έπ' ύπράτος, άπό τ' όποιον έστρεψε μπλόκιο αίμα και για τούτο ήτανε σάν τρελλός άπό τούς πόνους...

«Οι λησται έπήρανε τα όπλα, τ' ρολόγι και τ' χρήματα του λοχαγού. Τα όπλα όμως τών οκαπανέων και αυτούς τους ίδιους δέν τούς άγγιξαν καθόλου, ούτε άπό μανά ήρθε τ' άπάντησης. Έβραξαν μόνο τ' οσάκκο του λοχαγού. Ένας άπό τούς ληστές τούβγαλε και τις μπότες, άλλ' έπειδή ήταν μικρές γι αυτόν, τις πέταξε άπάνω στο πώμα... «Κριετα, άφού έδεσα κ' έγώ τήν πληγή μου όπως μπόρεσα, έναγύρισα στην πόλι και άνήρανα τα λυπηρά συμβάντα. Οι Βαυαροί έστειλαν άμους άπόσκαμα στην Κλεισούρα, τ' όποιον έφερες τούς τρεις νεκρούς. Τήν άλλην

μέρα τους έκαναν τήν κηδεία. «Έτσι χάθηκα ένας γενναίος και άριστος αξιωματικός και δυο στρατιώτες. Ο Όθων λυπήθηκε πολύ γι αυτό και διάταξε να διαβιασθούν τα συλλυπητήρια του στις οικόγενείες τους, στο Μόναχο...

«Επειδή η πεύρα είχε παιά διάβει ότι ο τακτικός στρατός δύσκολα μπόρεσε να τ' βγάλη πέρα με τους φοβερούς κ' έπιτηδύσιους ληστές τής εποχής εκείνης που είχαν άπλωθεί σέ όλη τήν Ελλάδα, ο Άρμανσπεργ σκέφτηκε να έάλει ως ένεργεια μερικούς δοκιμασμένους όπλαρχηγούς. Κατά τήν άνοιξη λοιπόν του 1834, συναντήθηκε με τους ήρωας τής Έπινασάσους Χατζηχρήστο και Θεωράκη Γρίβα και τους διάταξε να καταρτίσους καθέννας ίδιαίτερο σήμα παλληκαριών, (διαλέγοντάς τους άπό τους τολμηρότερους άγωνιστάς) και να παραδύσους όλη τήν Ελλάδα, άρχίζοντας άπό τήν Πελοπόννησο, για να έξοντίσους τις συμμορίες.

«Ο Θεωράκης Γρίβας είχε όρμητήριο τή νότιο Πελοπόννησο και ο Χατζηχρήστος τή βόρεια. Καθένας άπό τους δυο άρχηγούς έκανε τίς ήθελε, γιατί η αντιήλια του; έμπόσει τή συνεργασία τους. Στις ρηματίες του Ταυθέτου μαζεύονταν τότε συμμορίες ληστών και από κει έμπαιναν στον έυρορο κήμπο τής Καλαμάτας και έβδυναν τους κατοίκους.

Άλλες συμμορίες έφύλιαζαν στις σπηλιές του Ψάλενο δρους και άλλες στή λωφώδη Αρκαδία και στην κοιλάδα του Αλαφειού. Ο Χατζηχρήστος έδιάλεξε τότε δέκα άπό τα καλλίτερα παλληκάρια του και τους διάταξε να πάνε να καταλάβουν τ' έρημοκλήσι του Προφήτη Ηλία, τρία τέταρτα τής ύρας μακριά άπό τ' στρατόπεδο, στην κορυφή ενός έρημικού και πετρώδους βουνού. Οι δέκα αυτοί άντρες θα έκαναν γέφυρα παρατηρητίων.

Ανάβηκαν λοιπόν οι δέκα άντρες και κατάλαβαν τόν Προφήτη Ηλία. Εκεί έπυ η ρηματία έστένας, προς τα ύψηματα του βουνού, ο Χατζηχρήστος είχε βάλει άλλη μι δύνατη φρουρά, για να έπικουρώνη με τους άνδρες τή κορυφή.

Όλη όμης αυτή η έπιχειρήσις είχε προδοθεί στους ληστές, άγνωστο άπό ποόν! Καί τή δεύτερη νύχτα, μις συμμορία έσοκαρφάλωσε άπό τ' πίσω μέρος του βουνού και πολιορκήσε τ' έκκλητήρια.

Οι δέκα άντρες, -οί όποιοι δέν ύποφείζονταν τίποτα και δέν είχαν βάλει σκοπούς -έκοιμόταν βαθεία με κλεισμένη τήν πόρτα τής έκκληταίας.

Οι λησται έμάζεψαν γρηγορηγώγγορα κλαριά και έσροδν θάμνους μπροστά στην πόρτα, έβαλαν φωτιά κ' έπ' έσαν με τ'ν καπνό κ' έκψαν τα δέκα παλληκάρια του Χατζηχρήστου!

Από τ' στρατόπεδο, κάτω, είχαν ιδεί τις φλόγες, αλλά προτού να φτάσει σήθετα στο βουνό, η συμφορά είχε συντελεσθεί και οι λησται είχαν φύγει.

Δίν ύπήρχε άμφιβολία. Η προδοσία είχε γίνει άπό κάποιον του στρατοπέδου, ο όποιος είχε ρθει σέ κρυφή συνεννόηση με τους ληστές.

Ο Χατζηχρήστος έστρεψε άμους ν' άνεβή στον Προφήτη Ηλία και έμα είδε τα καρδουσιασμένα πώματα τών παλληκαριών του, τόν έπιασε άγριος θυμός. Έπειτα, συγχνημένος, κυταζόμενος τήν καπινομένη είκόνα του Χριστού, έπεςε:

«Χριστέ μου δικαιοκρίτη, δούδα με ν' άνακαλώψω τόν προδότη! Καί άρκωτικη και έκδικήση τ' θάνατο τών παλληκαριών του. Έχοντας πολλούς άρμάτους γνωστούς στις ληστερικές συμμορίες, έστρεψε έλιπώς να μάθω άπ' αυτούς τόν προδότη...

Τήν άλλην μέρα συνέβη ένα παράδοξο γεγονός: Ένας άπό τους όπλαρχηγούς του, ο Καπατάν Λάμπρος, τού έπεςε ότι δυο άπό τα παλληκάρια του είχαν φύγει άπό τ' στρατόπεδο, και κατά πάσαν πιθανότητα είχαν λιποτακήσει. Ο Χατζηχρήστος άκούσε μέ ψυχρότητα τήν είδηση και έπεςε: « - Στο διάολο να πάνε λ...

Και όμους η μυστηριώδης έκείνη εξαφάνισις δέν ήταν τυχαία. Όπως θα ίδουμε στο έπόμενο φύλλο, άποτελοδσε τόν πρόλογο τής τραγωδίας που θα διηγηθούμε.

